

Opatrovník žalovaného — neznámého pobytu — uznal zažalovaný nárok; první soud pak vynesl rozsudek pro uznání. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného. Důvody: Rozsudek byl prohlášen 14. září 1934 v přítomnosti obou stran, takže se podle §§ 416 a 464 c. ř. s. započala čtrnáctidenní lhůta k podání odvolání prohlášením rozsudku, když se obě strany vzdaly doručení písemného vyhotovení. Nabytí tedy rozsudek ten dne 29. září 1934 právní moci, poněvadž odvolání proti němu nebylo v této lhůtě podáno. Důsledkem toho nemůže nyní po pravoplatnosti rozsudku vznášeti žalovaný odvolání proti němu ani z důvodu zmatečnosti podle § 477 č. 4 c. ř. s., a má-li za to, že rozsudek jest zmatečný, může to uplatňovati toliko žalobou pro zmatečnost podle § 529 c. ř. s., který výslovně stanoví, kdy lze vzíti v odpor pravoplatné rozhodnutí, jímž jest některá věc vyřízena, pro zmatečnost.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Správnému názoru odvolacího soudu, že by v daném případě byla žaloba pro zmatečnost podle § 529 čis. 2 c. ř. s. přípustná, rekurent neodporuje, a míní jen, že vedle toho mohl podati také odvolání ve 14 denní lhůtě od doručení rozsudku k rukám jeho právního zástupce. Než právě tento názor je mylný; plyne to jasně z ustanovení § 534 čis. 2 c. ř. s., podle něhož se měsíční lhůta k podání žaloby pro zmatečnost počítá ode dne, kterého rozhodnutí doručeno bylo straně. Kdyby byl správný názor rekurentův, že od tohoto dne počíná teprve běžeti lhůta k podání odvolání, pak by žaloba pro zmatečnost byla vždy vyloučena, neboť ta předpokládá formální pravoplatnost rozhodnutí, totiž marné uplynutí lhůty k řádnému oprávněnému prostředku, počítajíc od doručení rozhodnutí oné osobě, která byla ve sporu označena jako strana nebo jako její zástupce. Na základě formálně pravoplatného rozsudku byla také již povolena exekuce. Zákon rozeznává dvojí doručení rozhodnutí, totiž první doručení buď straně procesně nezpůsobilé nebo nepravému zástupci strany a druhé doručení buď straně procesně způsobilé nebo jejímu pravému zástupci. První doručení jest směrodatné pro běh lhůty k řádnému oprávněnému prostředku, druhé pouze pro běh lhůty k žalobě pro zmatečnost. Ustanovení § 547, odst. 2 c. ř. s., jehož se rekurent dovolává, nasvědčuje právě tomu, že odvolání a žaloba pro zmatečnost nemohou obstáti vedle sebe, neboť podle tohoto ustanovení nemá podání žaloby pro zmatečnost účinku na vykonatelnost v odpor vzatého pravoplatného rozsudku. Podle toho správně vyslovil odvolací soud, že běh 14 denní lhůty k podání odvolání započal podle §§ 416 a 464 c. ř. s. vyhlášením rozsudku v přítomnosti obou stran.

Čís. 15219.

Důvod k zastavení exekuce je dán, když pokračováním v exekuci se pravděpodobně nedosáhne takového výtěžku, který převyšovati bude náklady celé exekuce a netoliko náklady budoucích exekučních úkonů.

(Rozh. ze dne 22. května 1936, R I 583/36.)

P r v ý s o u d zastavil podle § 39 čís. 8 ex. ř. exekuci na svršky; **r e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu k rekursu vymáhajícího věřitele, by v exekuci pokračoval. **D ů v o d y:** Má-li býti exekuce podle § 39 č. 8 ex. ř. zrušena, jest vzíti v úvahu pouze útraty, které dalšími exekučními úkony, které je ještě provést, vzniknou, avšak ne ony útraty, které vznikly již provedenými exekučními úkony (Neumannův kom. k ex. ř. § 39, Gl. U. n. F. 2126, Právník 1906, stránka 813). Podle zjištění prvního soudu činí výtěžek zabavených svršků, který jest očekávati, asi 215 Kč. Prodejové řízení však, které jest ještě provést, nevyžaduje této částky, třebaš dosavadní útraty exekuční činí 219 Kč. Také jest ustanovení § 39 č. 8 ex. ř. tak vyložití, že exekuci jest zrušiti jen v případě, lze-li s určitostí míti výtěžek exekuce za nedostatečný.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 39 č. 8 ex. ř. jest exekuci zastaviti, nelze-li očekávati, že by pokračováním v exekuci byl docílen výtěžek útraty této exekuce převyšující. Ani doslov, ani smysl a účel tohoto ustanovení nesvědčí názoru rekursního soudu, že v úvahu bráti jest jen útraty, které by dalšími exekučními kroky vznikly, nikoliv však útraty již vzniklé. Proto trvati jest na tom, že důvod k zastavení exekuce podle § 39 č. 8 ex. ř. je dán, když se pokračováním v exekuci pravděpodobně nedocílí takového výtěžku, který převyšovati bude náklady celé exekuce, a netoliko náklady budoucích exekučních úkonů (rozh. č. 3063 Sb. n. s.). Že pravděpodobný výtěžek v souzeném případě nebude převyšovati útraty celé exekuce, bylo zjištěno.

Čís. 15220.

V ý k l a d pojišťovacích podmínek, podle nichž nemají býti kryty škody, které se přihodí při jízdách, při nichž jsou dopravovány osoby za plat či bezplatně s výjimkou zaměstnanců pojistníkových, určených ke skládání a nakládání zboží.

Uvedená výjimka neplatí pro manželku pojistníkovu, i když jest spolumajitelkou závodu.

Úmluva tohoto obsahu se nepřičí ani předpisu § 10, 2. odst. pojišťovacího regulativu (min. nař. ze dne 5. března 1896 č. 31 v doslovu nař. z 29. prosince 1917 č. 521 ř. zák.), ani dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 22. května 1936, Rv I 1328/34.)

Žalobce uzavřel se žalovanou pojišťovnou pojistnou smlouvu proti následkům zákonité ručební povinnosti jako majitel nákladního automobilu na dobu 10 let s platností od 26. ledna 1931. Dne 28. září 1931 poranil autem Josefa H., s nímž pak uzavřel smír, podle něhož se mu zavázal zaplatiti na vyrovnání všech nároků 12.500 Kč. Částku tu též Josefu H. zaplatil a domáhá se nyní její náhrady na žalované pojišťovně. **P r v ý s o u d** žalobě vyhověl. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů**